

အရွယ်လွန်အချစ်

အမျှတလူ

မြင့်မြင့်ဝင်းသည် ယေဇိုင်ကထဲက မိဘများ၏ သွန်
သင်ဆုံးမမှုအောက်တွင် တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်သော်
လည်း မိမိပြားပြားနှင့် နေထိုင်ခဲ့ရသော သူမ၏ ပင်ကိုယ်
မူရင်းစိတ်ကလည်း အေးအေးဆေးဆေး တည်တည်ငြိမ်
ငြိမ်နေတတ်သူမို့ မြင့်မြင့်ဝင်းသည် မိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ
ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ကျောင်းသူစာဝကလဲ မြင့်မြင့်ဝင်းသည် သူမ၏
ကျောင်းစာတစ်ခုထဲကိုသာ စိတ်ဝင်တစားဖြင့် တစိုက်မတ်
မတ်ကြိုးခဲ့ရသည်မို့ သူမသည် စာတော်သော ကျောင်းသူ
တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ရ၏။

လှပ၍ တောင့်တောင့် ဖြောင့်ဖြောင့် ရှိကာ အမို့
အယောက် အခွင့်အကားများဖြင့် လှသွေးကြွ၍ လာခဲ့ရ သော
အထက်တန်းကျောင်းသူ ဘဝ၌ပင်လျှင် ချစ်ချင်သူတွေ
ခင်ချင်သူတွေ ရိုင်းဝိုင်းလည်၍နေသည့်ကြားမပင် အလှ
ဂုဏ်ယောက်ကာ ယနုမကြွယ်နိုင်ရှာအားဘဲ မြင့်မြင့်ဝင်း
သည် သူမ၏ ကျောင်းစာကိုသာ အပတ်တကုတ် ကြိုးစား၍

နေခဲ့၏။

ကတ္တသိုလ် ကျောင်းသူဘဝသို့ရောက်၍ လာ
သောအခါတွင်လည်း မြင့်မြင့်ဝင်းသည် အထက်တန်း
ကျောင်းသူဘဝတိုးကလိုပင် သူမက ချစ်ကြ ခင်ကြသူများ
ကြားမှ ကွေ့ရှောင်ကာ သူမ၏စိတ်ကို ကျောင်းစာများ၌
ပင် နှစ်မြှုပ်ထားခဲ့ရ၏။

ဘွဲ့ရပြီးသောအခါ၌လည်း ဌာနကြီးတစ်ခုတွင်
ဝင်ပေါက် ရာထူးဖြစ်သော အရာရှိငယ် ဘဝမှ စတင်၍
ဝင်ရောက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့၏။

အလုပ်ဝင်ခဲ့ပြီးဖြစ်သော မြင့်မြင့်ဝင်းသည် တာဝန်
တူသော အသိစိတ်ဖြင့် သူမ၏အလုပ်ဝတ္တရားများ၌သာ
သူမ၏ စိတ်ကိုနှစ်မြှုပ်၍ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေခဲ့၏။

သို့ရာတွင် ခန္ဓာကိုယ်တို့မည်သည်မှာ ကျောက်
စိုင်ကျောက်သားတို့ဖြင့် တည်ဆောက်ဖွဲ့စည်းထားသော
အရာမျိုးမဟုတ်ဘဲ လှုပ်ရှား၍ ခံစားတတ်သည့် အသွေး
အသားတို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားသည်ဖြစ်ရသဖြင့်
သဘာဝကရားအရ သီးချိန်တန်သီး ပွင့်ချိန်တန်စွင့်ရမည့်
အချိန်အတိုင်းအတာများတွင် သူမ၏ အသွေးအသားတို့

သည် ပွင့်ချင် သီးချင် ထာကြာသည်ဖြစ်၍ ပွင့်ရန် သီးရန်
ကြိုးစားလာခဲ့ကြတော့၏။

သဘာဝကရားအရ ဖြစ်ပေါ်လာသော သူမ၏
ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှ အသွေးအသားများ၏ ဆန္ဒတောင်းဆို
ချက်ကိုတော့ မြင့်မြင့်ဝင်းသည် ချေဖျက် ဖြေဖျောက်၍
မရနိုင်ခဲ့တော့ပေ။

ယခုဆိုလျှင် မြင့်မြင့်ဝင်းသည် အသက် ၃၀ တွင်း
သို့ပင် ချင်းနင်းဝင်ရောက်၍ လာခဲ့ရပြီဖြစ်၏။

အရွယ်ရောက်ပြီးချိန်မှစ၍ သဘာဝ ကရားအရ
သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှ ထကြွ၍ လာခဲ့ရသောချစ်
ပျိုဖန်တိုတို့ ချွံ့ဖုန်းစရာ စက်ဆုတ်စရာအဖြစ် သတ်မှတ်
ထားပြေဖျောက်ခဲ့သဖြင့် တအင် တခဏတာအားဖြင့် ထို
စိတ်တို့သည် ဖျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရသော်လည်း ချစ်တည်း
ထားသလို ဖြစ်ခဲ့ရသော သူမ၏ ချစ်စိတ်တို့သည် သူမ၏
ရင်ဘွင်း တနေရာ၌ ခုံစည်း ဖြစ်တည်၍ တဖြေးဖြေး
ပယဏကြီးစား၍ လာခဲ့ရသည်ကိုတော့ မြင့်မြင့်ဝင်းသည်
သူမကိုယ်သူမ သတိမထားမိခဲ့ရှာပေ။

မြင့်မြင့်ဝင်း တစ်ယောက် အလုပ်ဝင်ခဲ့ပြီးသည်

နှောက်ပိုင်းတွင်တော့ သူမကိုလိုချင် တစ်ဖက် မော၍
တမ်းလှမ်းလာခဲ့ကြသူများကို မြင့်မြင့်ဝင်းသည် သူမ၏
ရင်တွင်းမှ နှလုံးသည်းပွတ်ဖြင့် ကြည့်ရှုကာ သူမ၏
ဦးနှောက်ဖြင့် စဉ်းစား ကြည့်ရှုဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။

တမ်းလှမ်းသူတွေ အများအပြားပင် ရှိနေခဲ့သော်
လည်း မြင့်မြင့်ဝင်းသည် ယခုအချိန်ထိ သူမ၏ အကြိုက်က
မတွေ့ဖူးသေးပေ။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြု၍ ငြင်းပယ်ခဲ့သည်
ချည်းဖြစ်၏။ အပေမဲ့ သူမ၏ စိတ်တွင်းမှာတော့ တနေနေ
တချိန်ချိန် မချမသွေ သူမ၏လက်တွဲဖော်ဘဝ ကြပ်ဖော်
ကို တွေ့ရမည်မှာ မေ့တုတ် ထင်မြင်ထားခဲ့၏။

အရာရှိငယ်ဘဝဖြင့် တမြို့ပြီး တစ်မြို့သို့ ပြောင်း
ရွှေ့ကာ လှည့်လည်နေထိုင်ကာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရ
သော မြင့်မြင့်ဝင်းသည် သူမ၏ မိဘနှစ်ပါးမှာ အိုမင်း၍
အသက်အရွယ်ကြီးရင့်နေကြပြီ ဖြစ်သဖြင့် သူမ၏ ဇာတိ
မြို့တွင်သာ မိဘနှစ်ပါးကို ဦးလေး အဖေ၊ ဆွေမျိုးသားချင်း
များဖြင့် ထားခဲ့ရရှာသည်။

သူမကတော့ တာဝန်ကျရာ မြို့များသို့ ရွှေ့ပြောင်း
ကာနေထိုင်ခဲ့ရ၏။ သူမတာဝန်ကျရာ မြို့များတွင်လည်း

နေထိုင်ရန် သီးခြားနေအိမ်များကို သူမ၏ ဌာနမှ တည်
ဆောက်ထားရှိခြင်း ပြုနိုင်သေးသော အချိန်အခါလည်း
ဖြစ်သဖြင့် မြင့်မြင့်ဝင်းသည် မိန်းမဖော်များအိမ်တွင်၎င်း
နေအိမ်အခန်း၌ ဘူးရင်း၍၎င်း အဆင်ပြေသလိုနေထိုင်
ခဲ့ရ၏။

တားရေးသောက်ရေး အတွက်ကတော့ အိမ်ရှင်
များကချက်ကျွေးလျှင် မြင့်မြင့်ဝင်းက လခပေးထားခဲ့သလို
ထိုသို့မဟုတ်လျှင် မြင့်မြင့်ဝင်းသည် ချိုင့်ဆွဲ၍ တားခဲ့၏။

မိဘနှစ်ပါးနှင့် ခွဲခွာကာ နေခဲ့ရသော မြင့်မြင့်ဝင်း
သည် မကြာမီတွင် သူမအနေဖြင့် ရာထူးတိုးမြှင့်ခံရပါက
ရန်ကုန်ခရီးချုပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ပေးရန် လျှောက်ထားပြီး
ရန်ကုန်သို့ သူမ၏ မိဘများကိုခေါ်၍ ရန်ကုန်မြို့တွင် သူမ
နှင့်အတူ နေထိုင်မည်တု မှော်မှန်းရည်ရွယ်၍ ထားခဲ့၏။

*****

ဝေယျာမျိုး အိပ်ယာက နိုးစော့ မနက်
ကြောက်တောင်ရှိပြီဖြစ်၏။ သွားပွတ်တံကို သွားတိုက်ဆေး
တင်၍ သွားပွတ်တံလေးကို ကိုင်ကာ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်
လာခဲ့၏။

အိမ်ရှေ့ညွှန်ခန်းထဲတွင် မည်သူမျှ ရှိမနေသည်ကို
ဇေယျာမျိုးသည် သတိထားမိလိုက်၏။ ဖိနပ်ထွက်မှ ဖိနပ်ကို
စီးကာ အိမ်ရှေ့ရှိ ဒီဇင်္ဂါပန်းရုံအနီးတွင်ရှိသော ရေထည်
ထားသည့် ရာဝင်အိုးမများထားရာသို့ ဇေယျာမျိုးက
အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာခဲ့၏။

ဇေယျာမျိုးတစ်ယောက် အိမ်ရှေ့ပြင်သို့ ခြေချ
လိုက်မိစဉ်မှာပင် ရာဝင်အိုးများစီမှ ရေချိုးသံကြားလိုက်ရ
၍ ဇေယျာမျိုး၏ ခြေလှမ်းများသည် တန့်ကနဲဖြစ်သွားကာ
ရေသံကြားရာဆီသို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်မိ၏။

ရေချိုးသံကြားလိုက်ရသည့် ရေအိုးများရှိရာနေ
ရာတွင်တော့ အမ မြင့်မြင့်ဝင်း တစ်ယောက်ရေချိုးနေ
သည်ကို ဇေယျာမျိုးသည် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ရှေ့
ဆက်၍ သွားရမလို ရပ်၍ဘဲ စောင့်ရမလိုနှင့်
ဇေယျာမျိုးသည် သွားပွတ်တံလေးကို ကိုင်ကာ ငေးကြောင်
နေမိ၏။

“ကိုမျိုး.. လာလေ.. မျက်နှာသစ်မလို့မို့လား..
မမလဲ ပြီးတော့မှာပါ.. လာမျက်နှာသစ်လေ”

သူ့ကိုတွေ့မြင်သွားရုံရသော မြင့်မြင့်ဝင်းက လှမ်း

၍ ခေါ်လိုက်တော့မှ ဇေယျာမျိုးသည် ရှေ့ဆက်၍ လျှောက်
သွားကာ ရေအိုးများအနီးတွင် ရပ်လိုက်၏။

“ရှေ့ ရေဖလား.. ကိုမျိုး မျက်နှာသစ်နေတုံး မမ
ဆပ်ပြာတိုက်လိုက်ဦးမယ်”

သူ၏ထံသို့ ရေဖလားလှမ်း၍ ပေးနေသောမြင့်
မြင့်ဝင်း၏ လက်ထဲမှ ရေဖလားကို ဇေယျာမျိုးသည် လှမ်း
ယူရင်း တကိုယ်လုံး ရေများ စိုစိစိုနေသည့် မြင့်မြင့်ဝင်း၏
ကိုယ်လုံးကို ငေးကြည့်နေမိ၏။

ရေဖလားကို ဇေယျာမျိုးက လှမ်း၍ ယူပြီးသည်
နှင့် မြင့်မြင့်ဝင်းသည် သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို ဇေယျာ
မျိုးရှိရာဖက်သို့ တစ်ထောင်းလေးပေးကာ အနားရှိ ရေအိုး
တစ်လုံး၏ အဖုံးပေါ်တွင် တင်၍ ထားသောဆပ်ပြာခွက်
လေးထဲမှ ဆပ်ပြာလေးကို စိုင့်ကာ သူမ၏ လက်ဖဝါးလေး
နှစ်ဖက်ကိုပွတ်လျှက် ဆက်၍ သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို
ပွတ်တိုက်ကာ နေ၏။

မြင့်မြင့်ဝင်း၏ ကိုယ်လုံးလေးဖေးမှ ခတ်ထား
သောရင်လျှားထားသည့် ထမီတောင်းလေးမှာ အတော်ပင်
ဖါလွှာတာ နေသည့်အပြင် တကိုယ်လုံးလဲ ရေများစွာရှိ

စိုနေသည့်အတွက် သူမ၏ ကိုယ်လုံးနှင့် တသားတည်းဖြစ်၍
နေ၏။ အချို့နေရာများတွင် သူမ၏ အတွင်းသား
ဖြူဖြူဇွေးဇွေးလေးများသည်ပင် အတိုင်းသား တွေ့မြင်နေ
ရ၏။

ဇေယျာမျိုးသည် ယခု အသက် ၂၀ ရှိပြီဖြစ်
သည့်တိုင် တစ်မိန်းတစ်ရုံ မိန်းမသားတစ်ယောက်၏
ကိုယ်လုံးကို တကယ့်မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ အနေဖြင့် တစ်
ဖူးကမှ မတွေ့မမြင်ခဲ့ဖူးချေ။

ယခု ဇေယျာမျိုးတစ်ယောက် တွေ့မြင်နေရပြန်
တော့လဲ အနီးကပ်ဖြစ်ကာ အချိုးအစားကျနစွာဖြင့်
လှပလှသော ဖြူပင်းနေသောကိုယ်လုံးလေးကို ဝက်လစ်
စလစ်နီးပါး တွေ့မြင်၍ နေရပြန်တော့ သူမ၏ မျက်လုံး
များသည် မြင့်မြင့်ဝင်း၏ ကိုယ်လုံးလေးဆီမှ မဆွနိုင်အောင်
ဝင့် ဖြစ်နေရ၏။

ပါးလွှာကွန်းကာ ရေများရွဲနစ်၍ အသားတွင်
တသားတည်း ကပ်နေသော ထဘီလေးအောက်မှ မြင့်
မြင့်ဝင်း၏ လုံးဝန်းသော နို့လေးများမှာ အလုံးလိုက်လေး
အတိုင်း မြင်နေရပြီး နိညိုရောင် နို့သီးခေါင်းလေးများကိုပါ

ဇေယျာမျိုးသည် တွေ့မြင်ကာနေရ၏။

မြင့်မြင့်ဝင်း၏ နောက်ကျောဖက်ရှိ ဖင်သားကြီး
နှစ်ခုမှာလည်း လုံးတစ်ကားပွင့်စွာဖြင့် အတိုင်းသားဖြစ်၍
နေရကာ ဖင်သားကြီးနှစ်ကြားရှိ ဖင်ကြားက အတွင်း၌
သူမ၏ ထဘီလေးသည် ချိုင့်ဝင်၍ ကပ်ညီနေကာ မြင့်
မြင့်ဝင်း၏ ဖင်သားကြီးနှစ်ခုမှာ တစ်ခုစီ လုံးတစ်စွာ ဖော်
လွင်၍ နေရ၏။ သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို ဆပ်ပြာတိုက်၍
နေသော မြင့်မြင့်ဝင်း၏ ကိုယ်လုံးလေးသည် လှုပ်၍
နေရသည်ဖြစ်၍ သူမ၏ လုံးတစ်ကားစွင့်နေသော ဖင်
သားကြီးများမှာ အိပ်ပက် အိပ်ပက်ဖြင့် တသိပ်သိပ် တုန်ခါ
နေရတော့၏။

ခဏအကြာတွင်တော့ သူမ၏ မျက်နှာလေးကို
ဇေယျာမျိုးပက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသော မြင့်မြင့်ဝင်း
သည် သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို တစ်ဖက်စွာဖြင့် ငေးမိုက်
ကြည့်နေသော ဇေယျာမျိုးကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့်
မြင့်မြင့်ဝင်း၏ ပါးစပ်လေးသည် အတောင့်သား ဖြစ်၍
သွားရ၏။

“ကို... မျိုး မျက်နှာသစ်တော့လေ”

“ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့ မေ”

ထိုအခါတွင်မှ သတိဝင်သွားရသော ဇေယျာမျိုးသည် အထစ်ထစ်အထွေထွေဖြင့် မြင့်မြင့်ဝင်းဝင်းကိုပြန်ဖြေ၍ သူ၏လက်အတွင်းမှ သွားပွတ်တံကို သူ၏ ဖါးစပ်တွင်းသို့ ထိုး၍ထည့်ကာ သွားတိုက်နေတော့၏။

ပြာပြာသလဲလေး ဖြစ်သွားရသော ဇေယျာမျိုး၏ အမူအရာလေးကို ကြည့်ကာ မြင့်မြင့်ဝင်းသည် ပြီး၍ သွားရပြီး ဇေယျာမျိုးကို ဆက်၍ သူမသည် ကြည်ကြည်နူးနူးလေးဖြင့်ကြည့်နေလိုက်မိ၏။

“ဟင်..”

ရေများစို၍ ဖြူဖွေးဝင်းပ ကာနေသော မြင့်မြင့်ဝင်း၏ မျက်နှာလေးသည် တခဏတွင်းမှာပင် ပန်းနုရောင်လေးလွင်းသွားရ၏။

ဇေယျာမျိုးတစ်ယောက် အိပ်ယာမှ နိုးထကာ ဝတ်၍လာခဲ့သော အကွက်ကြ ချည်သားပွပွဖြင့် နူးဆစ်အထက်နားထိရည်သော ဘောင်းဘီ၏ ရှေ့ဖက် ဇေယျာမျိုး၏ ပေါင်ရင်းခွဆုံနေရာတွင် ဇေယျာမျိုးဝတ်၍ထားသော ဘောင်းဘီသည် ဖုထစ်ကာ ရှေ့သို့ လက် ၄-၅ လုံးခန့်

ထိထွက်နေသည်ကို မြင့်မြင့်ဝင်းသည် တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

တွေ့လိုက်စဉ်ခဏမှာပင် မြင့်မြင့်ဝင်း၏ မျက်လုံးလေးများကား သေချာစွာ မမှိတ်မယုန် စူးစိုက်၍ ကြည့်လိုက်ပြီးကာမှ သက်ပြင်းလေး တစ်ချက်ချရင်းဖြင့် မြင့်မြင့်ဝင်းသည် သူမ၏ မျက်လုံးလေးများကို လွှဲလိုက်ရ၏။

သွားတိုက်ပြီး ရေဖလားဖြင့် ရေလှမ်း၍ ခပ်လိုက်သော ဇေယျာမျိုးကလည်း မြင့်မြင့်ဝင်းတစ်ယောက် ထိုသို့ထိုပုံဖြစ်၍သွားရသည်ကို သေချာစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရသည့်အပြင် မည်သို့သော အကြောင်းကြောင့် ထိုသို့ဖြစ်ပျက်ကာ သွားရသည်ဆိုသည်ကိုလည်း ဇေယျာမျိုးသည် တခဏအတွင်းမှာ တွေးမြင်သိရှိလိုက်ရ၏။

ဇေယျာမျိုးပင် မျက်နှာကို အမြန်မင်သစ်လိုက်၏။ မြင့်မြင့်ဝင်းကတော့ ဇေယျာမျိုး၏ထံမှ ရေဖလားကို စောင့်ရင်း သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို ရုပ်နေရင်း သူမ၏ ရင်ထဲတွင် တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်ကာ ခံစားနေရ၏။

မျက်နှာကို အမြန်သစ်၍ ပြီးစီးသွားသော ဇေယျာမျိုးသည် ရေဖလားကို သူ၏လက်ဖြင့် ကိုင်၍ မြင့်မြင့်ဝင်းထံသို့ လှမ်းပေးလိုက်ရင်း သူမ၏ မျက်နှာလေးကို

ဇေယျာမျိုးသည် ငေး၍ ကြည့်နေမိ၏။ ရေဖလားလှမ်း၍
 ပေးသည်ကို သိလိုက်သည်နှင့် မြင့်မြင့်ဝင်းသည် သူမ၏
 မျက်လွှာလေးနှစ်ဖက်ကို ချထားလျှက်မှ ဇေယျာမျိုး၏
 လက်ဝဲမှာကိုင်၍ သူမထံသို့ ကမ်းပေးထားသော ရေ
 ဖလားဆီသို့ သူမ၏ လက်လေးတစ်ဖက်က ရောက်လာ
 တာ ရေဖလားလေးကို ကိုင်လိုက်၏။ ပြီးမှ မြင့်မြင့်ဝင်း
 သည်သူမ၏ မျက်နှာလေးကိုပင့်တင်ကာ ဇေယျာမျိုးကို
 မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးတော့ သူမသည်
 နှစ်နှစ်ကာကာ လေးပြုံးပြလိုက်ပြီး သူမ၏ လက်စာလေး
 က ရေဖလားကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး တပြိုင်နက်ထဲမှာပင်
 သူမ၏ကိုယ်လုံးလေးကို လှည့်ကာ ဇေယျာမျိုးရှိရာဖက်
 သို့ကျောခိုင်းလိုက်၏။

ထိုအခါတွင် သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေး လှုပ်ရှားသွား
 ရသဖြင့် သိမ့်ကနဲ တုန်ခါသွားရသော ဖင်သားကြီးများကို
 ငေးစိုက်ကာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း လေပူလေးတစ်ချက်
 ပူတ်ထုတ်ကာ ဇေယျာမျိုးသည် အိမ်ထဲသို့ ပြန်၍ ဝင်
 လာခဲ့တော့၏။

xxxx

လဘက်ရည်ဆိုင်ရောက်ပြီး ထမင်းကြော်နှင့်
 လဘက်ရည်များတေးသောက်ပြီးနောက် ဇေယျာမျိုးသည်
 ငွေရှင်းလိုက်၏။ ထိုစဉ်မှာပင် သူ၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ
 ခိုင်မင်းကျော်က လဘက်ရည်ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်လာကာ
 သူ၏ထံသို့ တန်းတန်းမက်မက် လာနေသည်ကို တွေ့၍
 ဇေယျာမျိုးသည် ထ၍ မပြန်သေးဘဲ ဆက်ထိုင်နေလိုက်
 ၏။

“လာခိုင်.. မင်းလဘက်ရည်သောက်”

“မသောက်တော့ဘူး စောစောကဘဲ သောက်ပြီး

ပြီ”

ဇေယျာမျိုးအနီးသို့ ရောက်လာသော ခိုင်မင်းကျော်
 က ပြောရင်းဆိုရင်းဖြင့် ဇေယျာမျိုး၏ ဘေးတွင်ဝင်၍
 ထိုင်လိုက်တာ သူ၏ စကားကိုဆက်လိုက်၏။

“ကိုမျိုး.. မင်းအားလား”

“အားပါတယ်.. ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ.. ကေသိနဲ့.. ချိန်းထားတယ်.. အဲဒါ.. မင်း

အဖော်လိုက်ခဲ့စမ်းပါကွာ..”

“မင်းဟာမင်း ရည်းစားနဲ့ ချိန်းထားတာ ငါက

ဘာလို့လိုက်ရဦးမှာလဲ.. မင်းတို့တာမင်းတို့သွားပေါ့ကွ”

“မဟုတ်ဘူး.. ငါတစ်ယောက်ထဲဆိုရင် ကေသီ
က ငါခေါ်တဲ့ဆီကို လိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး.. အဖော်ပါမှ
သူကလိုက်မှာကွ”

“မင်းတို့က ဘယ်ကို သွားမှာမို့လဲ”

“၁၀ လမ်းထဲမှာ ငါ့အကိုအိမ်ရှိတယ်ကွ.. အဲဒီ
မှာ အကိုတို့မိသားစု ခရီးထွက်သွားလို့ ငါက အိမ်ထောင့်
နေတာ အဲဒီကို သွားမှာ”

“၁၀ လမ်းထဲဆိုတော့ အဝေးကြီးဘဲ.. ဘာနဲ့
သွားမှာလဲ”

“ထုံးစံအတိုင်း စက်ဘီးနဲ့ပေါ့ကွာ”

“အေးလေ ငါ့ပါရမိပြည့်ပေးပါမယ်.. ကဲ ငါ့အိမ်
ပြန်ပြီး စက်ဘီးယူလိုက်အုံးမယ်.. နောက်ပြီး အိမ်က
ဦးလေးတို့လင်မယားက ဒီနေ့ ရုံးပိတ်ရက်ဆိုတော့ မနက်စာ
စားပြီး ရင် သူ့ယောက်ခမအိမ်သွားကြမှာ ငါ့အိမ်သော့လဲ
ယူရအုံးမယ် ပြန်လာရင် နေရာမရှိဘဲ ဖြစ်နေအုံးမယ်”

ပြောရမ်းက ဇေယျာမျိုးကထဲ၍ ရပ်လိုက်သဖြင့်
“ဇေယျာမျိုးကလည်း မတ်တပ်ရပ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ နှစ်

ယောက်သား လဘက်ရည်ဆိုင်အတွင်းမှ ထွက်၍
လာခဲ့ကြတော့၏။ အပြင်ဘက် လမ်းဘေးသို့ရောက်လျှင်
ဇေယျာမျိုးက လမ်းဘေးတွင် ရပ်ထားသော သူ၏ စက်
ဘီးလေးကို ခေါက်ပြုတ်၍ တက်နင်းလာရာ ဇေယျာမျိုးက
စက်ဘီးနောက်သို့ ခုန်တက်ကာ ထိုင်လိုက်ရင်း သူတို့နှစ်
ယောက်သည် ဇေယျာမျိုးအိမ်သို့ လာခဲ့ကြတော့၏။

ဇေယျာမျိုး၏ အိမ်ရှေ့သို့ရောက်လျှင် ခိုင်မင်း
ကျော်က အိမ်ရှေ့မှရပ်၍ ဖောင့်နေပြီး ဇေယျာမျိုးက အိမ်
သို့ဝင်ကာ စက်ဘီးကို ယူ၍ သူတို့နှစ်ယောက်သည် စက်
ဘီးကိုယ်စီဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

မကြာမီမှာပင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခိုင်မင်း
ကျော်၏ရည်စား ကေသီတက်နေသော ကျူရှင်ကျောင်း
ရှိရာ လမ်းအော်သို့ အရောက်တွင် နှစ်ယောက်သား စက်
ဘီးပေါ်မှဆင်းကာ လမ်းအော်ရှိ လဘက်ရည်ဆိုင်သို့ ဝင်
ကာ ခိုင်မင်းကျော်က စီးကရက်တစ်ပွဲမှာသောက်ရင်း
ထိုင်နေကြ၏။

မကြာမီမှာပင် ကေသီသည် အဖော်နှစ်ယောက်
နှင့်အတူ လျှောက်၍ လာရာမှ ခိုင်မင်းကျော်ကို တွေ့လျှင်

သူမ၏အဖော်မှာ ကေသီစိမှခွဲထွက်ကာ ခိုင်မင်းကျော်
ထံသို့ လျှောက်လာသည်။ အနီးသို့ရောက်လျှင်
ခိုင်မင်းကျော်က သူ၏ စက်ဘီးကို တွန်းရင်း သူ၏ဘေးမှ
ကေသီကလမ်းလျှောက်၍ နှစ်ယောက်သား ယှဉ်တွဲကာ
စကားတပြောပြောဖြင့် လျှောက်လှမ်းသွားကြတော့ရာ ဇေ
ယျာဝိဒ္ဓိက သူတို့၏ နောက်မှ သူ၏စက်ဘီးကိုတွန်းရင်း
ခပ်ခွာခွာလေးလိုက်ပါခဲ့၏။

ထိုသို့လိုက်ပါရင်း ဇေယျာဝိဒ္ဓိသည် သူ၏ရှေ့မှ
သူ့ကို ကျောပေး၍ လျှောက်သွားကြသော ခိုင်မင်းကျော်
နှင့် ကေသီတို့ကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိရင်း ဇေယျာဝိဒ္ဓိ၏
အကြည့်များက ကေသီ၏ ကျောပြင်လေးစိသို့ ရောက်၍
သွားခဲ့ရ၏။

ထစိလေးကို တင်းတင်းလေးဝတ်၍ ထားသော
ကေသီ၏ ခါးသေးသေးလေးအောက်တွင် သူမ၏ဖင်သား
ကြီးများမှာ ခိုင်းစက်လုံးဟစ်ကာ လှုပ်ခါနေကြသည်ကို
မြင်တွေ့လိုက်ရသော ဇေယျာဝိဒ္ဓိသည် မနက်က တွေ့မြင်
လိုက်ရသော မြင့်မြင့်ဝင်း၏ ဖင်သားကြီးများကို သွား၍
သတိရမိလိုက်၏။

ကေသီ၏ဖင်သားကြီးများမှာ သူ့ဟာနှင့်သူကြီး
မားလုံးတစ်ကာ စွဲဆောင်မှု ကောင်းလှသော်လည်း မြင့်မြင့်
ဝင်း၏ ဖင်သားကြီးများလောက်တော့ မကြီး။ ထို့ပြင် မြင့်
မြင့်ဝင်း၏ ဖင်သားကြီးများမှာ ကေသီ၏ ဖင်သားကြီးများ
ထက်ပို၍ လည်း တုန်ခါနေသေး၏။

ထိုသို့ခိုင်းယှဉ်၍ ကြည့်မိနေရင်း ဇေယျာဝိဒ္ဓိ၏
အတွေးအာရုံထဲတွင် မနက်က အနီးတပ်မြင်တွေ့ခဲ့ရ
သောမြင့်မြင့်ဝင်း၏ ကိုယ်လုံးလေးကို ပြန်၍ မြင်ယောင်
လာကာ သူ၏ ပုဆိုးတွင်းမှ လီးတန်ကြီးသည် တင်း၍
ထောင်မတ်လာရတော့၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ခိုင်မင်းကျော်က သူ၏ စက်ဘီးကို
တက်နင်းလိုက်ရင်း ကေသီက စက်ဘီးနောက်သို့ ခုန်၍
တက်လိုက်သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဇေယျာဝိဒ္ဓိလဲ သူ၏
စက်ဘီးလေးကို တက်နင်းကာ ခိုင်မင်းကျော်တို့၏ နောက်
မှ ခပ်ခွာခွာလေးလိုက်ပါလာခဲ့တော့၏။

၁၀ လမ်းထဲရှိ ခိုင်မင်းကျော်၏ အကိုအိမ်သို့
ရောက်သော် ခိုင်မင်းကျော်နှင့် ကေသီတို့က စက်ဘီးပေါ်
မှ ဆင်းပြီး ခြံဝန်းထဲသို့ စက်ဘီးကို တွန်းကာ ဝင်သွား၏။

ပြီးတော့ သော့ခတ်ထားသော အိမ်ရှေ့သံဇကော တံခါးကို ခိုင်မင်းကျော်က သော့ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး နှစ်ယောက်သား အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်၍ သွားကြ၏။

နောက်မှခပ်ခွာခွာလေးလိုက်ပါ၍ လာခဲ့သော ဇေယျာမျိုးသည် သူ၏ စက်တီးကို ခိုင်မင်းကျော်၏ စက်တီးဘေးတွင် ယှဉ်၍ရစ်ကာ အိမ်ပေါ်သို့ မတက်တော့ဘဲ အိမ်ရှေ့ခြံဝင်းထဲတွင် တွေ့ရသော ဝါးပက်လက် ကုလားထိုင်လေးတွင် ဝင်၍ထိုင်နေလိုက်၏။ ဇေယျာမျိုးတို့ နေထိုင်ရာ မြို့လေးသည် များသောအားဖြင့် နေအိမ်များမှာ ခြံဝန်းနှင့်ဖြစ်ကြ၏။ ယခု သူရောက်ရှိနေသော ၁၀ လမ်းထဲရှိ ခြံဝန်းများကတော့ ဇေယျာမျိုးတို့ နေထိုင်ရာ လမ်းရှိ ခြံဝန်းများထက်ပို၍ ကျယ်ပြီး နေအိမ်များမှာ ကျဲ၏။

အိမ်ရှေ့တွင် ဝင်၍နေသော ဇေယျာမျိုး၏ အတွေးက အိမ်ပေါ်သို့တက်၍သွားသော ခိုင်မင်းကျော်နှင့် ကေသီတို့ထံသို့ ရောက်သွား၏။

ကေသီနှင့် ခိုင်မင်းကျော်သည် သမီးရည်းစားချစ်သူများဖြစ်နေကြသည်မှာ ၈ လခန့်ရှိပြီဖြစ်၏။ ယခုလ ဝိုင်းအတွင်း မကြာခဏဆိုသလိုပင် သူတို့ချိန်းတွေ့နေ

ကြသည်ကို ဇေယျာမျိုးက သိထား၏။

ခိုင်မင်းကျော်က ဇေယျာမျိုးနှင့် ငယ်သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြပြီး သက်တူ ရွယ်တူဖြစ်သဖြင့် ခိုင်မင်းကျော်၏ အသက်မှာ ၂၀ ခန့်ပင်ဖြစ်၏။ ကေသီကတော့ ၁၀ တန်းကျောင်းသူဖြစ်ပြီး ယခု သူမ၏ အသက်မှာ ရှိလှမှ ၁၇ နှစ် ၁၈ နှစ်ထက် ပိုပုံမရ။

အခုအိမ်ပေါ်သို့တက်သွားကြသည်မှာ ဇေယျာမျိုးကိုပင် လှည့်၍ စကားမပြောကြဘဲ တက်သွားကြခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ခုတော့ရှိ၏။ ဇေယျာမျိုးနှင့် ကေသီတို့မှာ မျက်မှန်းတန်းမိရုံသာရှိ၏။ သိပ်ပြီး မရင်းနှီးပေ။ ဒါ့ကြောင့် ကေသီရှက်နေမည်စိုး၍ ခိုင်မင်းကျော်က ဇေယျာမျိုးကို လှည့်၍ စကားမပြောရခြင်းဖြစ်ရမည်ဟုလည်း ဇေယျာမျိုးက တွေးမိလိုက်၏။

အခု သူတို့နှစ်ယောက် ဒီနေ့ရေတွင် ချိန်းတွေ့ကြပြီး ခိုင်မင်းကျော်က ဘယ်သူမှ မရှိသောအိမ်သို့ခေါ်လာပုံထောက်ရင် သူတို့နှစ်ယောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ချင်၍ဘဲဖြစ်ရမည်ဟု စဉ်းစားမိသော ဇေယျာမျိုးက သူတို့

နေသော ဝါးပက်လက်ကုလားထိုင်လေးပေါ်မှ ထကာ

အိမ်ပေါ်သို့လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ ကေသီနှင့် ခိုင်မင်းကျော်
တို့နှစ်ယောက်သည် အိမ်ရှေ့တွင် ရှိနေသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသော ဇေယျာမျိုး၏ ရင်ထဲတွင် လှိုင်းထ၍
လွှားရ၏။

ပြီးတော့ ဇေယျာမျိုးသည် ဝါးပက်လက် ကုလား
ထိုင်လေးပေါ်သို့ ပြန်ထိုင်ရန် ဖြင်လိုက်ပြီးမှ မထိုင်
တော့ဘဲ ဇေယျာမျိုးသည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်၍ လာခဲ့
တော့၏။

အိမ်ပေါ်တက်၍ လာခဲ့သော ဇေယျာမျိုးသည်
အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းထဲသို့ အရောက်တွင် အတွင်းဖက်ဆီမှ
စကားပြောသံလေးများ မသဲမကွဲ ကြားလိုက်ရသဖြင့်
ဇေယျာမျိုးသည် သူ၏ ခြေထောက်များကို ခပ်ဖွတ်လေး
နှင်းကာ ဧည့်ခန်းကို ဖြတ်၏။ အိမ်အတွင်းဖက်သို့ ဝင်၍
လာခဲ့ရာ စကားပြောသံလေးများ ထွက်ပေါ်၍ နေသော
အခန်းရှေ့တွင် အခန်း၏ နံရံဘေးတွင် သာကပ်ကာ
အခန်းတံခါးပေါက်ဆီသို့ လာခဲ့၏။

အခန်းတံခါးပေါက်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ
ဇေယျာမျိုးသည် အခန်းတံခါးကို သူ၏လက်ဖြင့်တွန်း

ကြည့်ရာ အခန်းတံခါးမှ အတွင်းမှ ဂျက်ချထားကြောင်း
တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ဇေယျာမျိုးသည် အခန်းကို
ကာထားသော သုံးထပ်သား နံရံတစ်လျှောက်တွင် ကပ်၍
အပေါက်လေးများ ရှိလိုရာကြားလိုက်၍ ရှာခဲ့ရာ မကြာမှီမှာပင်
သုံးထပ်သား နံရံတွင် လူတစ်ယောက်၌ ခဲတံလုံးအရွယ်
လောက်ရှိသော အပေါက်လေးကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့်
ဇေယျာမျိုးသည် အားရဝမ်းသာစွာဖြင့် ထိုအပေါက်လေး
ဆီသို့ သူ၏ မျက်လုံးကို ကပ်၍ အခန်းတွင်းသို့ ကြည့်
လိုက်တော့၏။

အခန်းတွင်းမှာတော့ ဇေယျာမျိုး ချောင်းကြည့်
နေသည့် နံရံနှင့်ကပ်လျက်တွင် ရှိနေသည့် ကုတင်ကြီးပေါ်
တွင် ကေသီက ပက်လက်လေးဖြင့်ကာ လှဲ၍နေပြီး ခိုင်မင်း
ကျော်က သူပင် အပေါ်မှ မိုးကာ ကြယ်သီးများပြုတ်ထွက်
နေသော ကေသီ၏ အင်းကျီလေးအောက်မှ ပေါ်ထွက်၍
နေသော သူပင် နို့လေး တစ်လုံးကိုခိုး၍ ပေးနေပြီး ကျန်
တစ်လုံးကို ခိုင်မင်းကျော်၏ လက်တစ်ဖက်က ဖျစ်ညှစ်
ဆုတ်နယ်၍ နေ၏။

ကေသီ၏ ပစ္စည်းဖြစ်တန်တူသော ပန်းရောင်ရင့်

ရင့် သာရာဇိယာလေးကတော့ ကုတင်ခြေရင်းဖက်တွင် ပုံ
လျှက်သားလေးတွေ့ရ၏။

ကေသီကတော့ သူမ၏ မိတ်လုံးလေးများကို မှိတ်
ကာ သူမ၏ လက်နှစ်ဖက်က ခိုင်မင်းကျော်၏ ကိုယ်လုံး
ကြီးကိုဖက်၍ ထား၏။ ပြီးတော့ နို့ခိုး၍နေသော ကေသီ၏
ကိုယ်လုံးလေးသည် လှုပ်လှုပ်ရွရွလေးဖြစ် နေရ၏။

ခိုင်မင်းကျော်ကလည်း ကေသီ၏ နို့လေး နှစ်လုံး
ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်ခိုး၍ ပေးနေသလို သူမ၏ လက်
တစ်ဖက်ကလည်း သူမ၏ နို့လေးများကို တစ်လှည့်စီ
ဆုတ်နယ်ဖျစ်ညှစ်၍ ပေးနေတော့၏။

ခဏအကြာတွင်တော့ သူမ၏ နို့လေးများပေါ်မှ
ခိုင်မင်းကျော်၏ လက်တစ်ဖက်သည် ခပ်ကားကားလေး
ဖြစ်၍နေသော ကေသီ၏ ပေါင်ရင်းခွဆုံပေါ်သို့ သူမ၏ ထတီ
လေးပေါ်မှပင် အုပ်၍ ကိုင်လိုက်တော့၏။

“အာ.. အာ.. ကို့”

ကေသီသည် သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးမှာ တစ်ချက်
ဖျတ်တုန်၍ သွားရပြီး သူမ၏ စောက်ဖုတ်ပေါ်မှ ခိုင်မင်းကျော်
၏လက်ကို သူမ၏ လက်လေးတစ်ဖက်နှင့် မမှီမကမ်း

ပုတ်ကာ ဖယ်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် ခိုင်မင်းကျော်က
လည်းကေသီ၏ စောက်ဖုတ်တဲတဲတွင် သူမ၏ အတွင်း
ခံမပါဘဲ တထပ်တည်း ဝတ်၍ထားသော ထတီပေါ်မှ
အုပ်၍ကိုင်ထားသော လက်ကို လျှော့ကနဲ ရှေ့သို့
တိုးကာလှမ်း၍ ပုတ်လိုက်သော ကေသီ၏ လက်
လေးတို့ရှောင်ရှားလိုက်ရင်းက ခိုင်မင်းကျော်သည် သူမ၏
လက်ချောင်းလေး တစ်ချောင်းဖြင့် သူမ၏ စောက်ပတ်
အကွဲကြောင်းလေးကို ခမ်းကာ ထတီပေါ်မှပင် သူမ၏
လက်ချောင်းထိပ်လေးဖြင့် သူမ၏ စောက်ပတ်အကွဲ
ကြောင်းလေးကိုဖိလျက် အောက်မှ အပေါ်သို့ ဆွဲကာ
မွတ်လိုက်တော့၏။

“အင့်.. အ..”

ကေသီမှာခါးလေး ကော့၍ တက်သွားရပြီး
ခိုင်မင်းကျော်၏ လက်ကို မမှီမကမ်းလှမ်း၍ ပုတ်ကာ
ဖယ်လိုက်သော သူမ၏ လက်လေးကလဲ ကဗျာ
ကယာပင်သူမ၏နို့ကို ခို့ပေးနေသော ခိုင်မင်းကျော်၏
လက်ဖောင်းအိုးကြီးကို ဆုတ်ကိုင်လိုက်ရတော့၏။

ခိုင်မင်းကျော်၏ လက်ကလည်း ကေသီ၏

စောက်ပတ်လေးကို သူမ၏ ထဘီပေါ်မှ ထိတွေ့ရသည်မှာ
ပင် နူးနူးညံ့ညံ့ဖြင့် ဆီထွေးကာ နေရသည်မို့ အရသာ
တွေ့ကာ သူ၏လက်ကို မရွာတော့ဘဲ ခိုင်မင်းကျော်
သည်ထဘီလေးပေးချေပင် ကေသီ၏ စောက်ပတ်လေးကို
ဆက်၍ ပွတ်ပေးနေတော့ရာ ကေသီခမျာမှာတော့
သူမ၏ပေါင်တံလေးနှစ်ခုကို ခုလိုက်ကားလိုက်ဖြစ်ရင်းက
သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးမှာ လူးလူးလွန်လွန်လေးဖြစ်၍ နေ
ရတော့၏။

ခဏမျှကြာလျှင် ခိုင်မင်းကျော်သည် ကေသီ၏
နှိုးလေးကို သူ၏ပါးစပ်တွင်းမှ ပြတ်ကနဲနေအောင် ထုတ်
လိုက်ပြီးနောက် ခါးကို ပြန်မတ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ သူ၏
လက်တဖက်က ကေသီ၏ ထဘီလေးကို ဆွဲ၍
ချွတ်လိုက်ရာ ကေသီက သူမ၏ ဖင်သားကြီးများကို
ကြွပေးလိုက်ရင်းက သူမ၏ အင်းကျီလေးကိုပါ တခါတည်း
သူမဘာသာ ချွတ်ပေးလိုက်တော့၏။

ထိုအခါတွင်တော့ ခိုင်မင်းကျော်သည် ကုတင်ပေါ်
တွင် ခပ်စောင်းစောင်းလေးဖြစ်၍ နေသော ကေသီ၏
ကိုယ်လုံးလေးကို ကုတင်ပေါ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ်ဖြစ်အောင်

အသာအယာ ဆွဲယူ၍ ပြုလုပ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ခိုင်မင်း
ကျော်က ကုတင်အောက်သို့ ဆင်းလိုက်ပြီး သူ၏ အဝတ်
အစားများကို ချွတ်၍ နေတော့ရာ ကုတင်ကြီးပေါ်တွင်
ကန့်လန့်ဖြတ်ကာ ဝတ်လစ်လစ်ကိုယ်လုံးတီးလေးဖြင့်
ပတ်လက်လှန်ကာ လှဲနေသော ကေသီသည် သူမ၏
လက်လေးနှစ်ဖက်ကို တဖက်နှင့်တဖက် ကိုင်၍ သူမ၏
လက်ချောင်းလေးများ၏ အဆစ်လေးများကို တပြောက်
ပြောက်ချိုးပေးနေကာ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် သူမ၏ မျက်လုံး
လေးက ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်၍ နေတော့၏။

ကုတင်အောက်သို့ဆင်းကာ အဝတ်အစားများ
ချွတ်၍ ပြီးသွားသော ခိုင်မင်းကျော်သည် ကုတင်ခေါင်းသို့
ကပ်လိုက်ရင်း တုတင်ပေါ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ် လှဲ၍
နေသောကေသီ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို အနည်းငယ် ကုတင်
စောင်းဖက်သို့ ဆွဲယူလိုက်ရာ သူမ၏ ဖင်သားများ တုတင်
စောင်းသို့ တင်မိသည်နှင့် ခိုင်မင်းကျော်သည် ကုတင်
စောင်းတွင် တွဲလောင်းချထားသော ကေသီ၏
ပေါင်လေးနှစ်ဖက်ကို သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ကာ ဆွဲ၍
ကားလိုက်၏။

ထိုအခါတွင်တော့ ခုံးဟောက်၍ ထနေသော ကေ
သီ၏ စောက်ပတ်လေးသည် စောက်ပတ်အကွဲကြောင်းတစ်
လျှောက် စောက်ရည်လေးများ ခိုင်ခံ့လျှက် မက်ဟေ့ဖွယ်
ထင်ထင်ရှားရှား ထွက်ပေါ်၍ လာတော့ရာ ခိုင်မင်းကျော်
သည် သူ၏ လီးတန်ကြီးထိပ်ကို ကေသီ၏ စောက်ပတ်ဝ
၌ ဖိ၍ တေ့လိုက်တော့ရာ ခါးလေးတစ်ချက် တွန့်ကနဲ
ဖြစ်၍ သွားရသော ကေသီ၏ မျက်လုံးလေးများသည် မှေး
ဝင်းလျက် ကျသွားရတော့၏။

ခိုင်မင်းကျော်ကလည်း သူမ၏ စောက်ပတ်ဝတွင်
တေ့ထားသော လီးတန်ကြီးကို ဖြေးဖြေးချင်းဖိ၍ ထိုး
သွင်းလိုက်တော့၏။

“မြ.. မြ.. မြ..”

“အင့်.. အား.. ဖြေး.. ဖြေး.. အ.. အင်း.. ကျွတ်..
ကျွတ်..”

ကေသီ၏ ဝတ်လစ်ဝလစ် ကိုယ်လုံးလေးမှာ တွန့်
လိမ် ခွဲစောင်း၍ ခါကနဲတစ်ချက်ဖြစ်သွားရပြီး သူမ၏ ခါး
လေးသည် ကော့၍ တက်သွားရတော့၏။

ခိုင်မင်းကျော်က ခဏမျှရပ်နားပြီးသည်နှင့် သူ၏

လီးတန်ကြီးကို သူမ၏ စောက်ပတ်ထဲသို့ ဆက်၍ ဖိသွင်း
လိုက်ပြန်သည်။

“မြ.. မြ.. မြ.. ဇွတ်..”

“အား.. အပ.. လေး.. အာ့.. အီး.. အင်း.. ဟင်း..
တင်း..”

ကေသီ၏ ဝတ်လစ်ဝလစ် ကိုယ်လုံးလေးမှာ ရင်
လေးခဲကော့ ဖင်လေးကြွကာ မြောက်တက်သွားရပြီး သူမ၏
မျက်နှာလေးမှာလည်း မော့၍ တက်သွားရတော့၏။

ခိုင်မင်းကျော်၏ လီးတန်ကြီးကတော့ ကေသီ၏
စောက်ပတ်ထဲသို့ တဆုံးဝင်၍ သွားခွဲရပြီဖြစ်ပြီး ကြပ်
ညစ်၍နေသော သူမ၏ စောက်ခေါင်းအတွင်းဝယ် သူမ၏
စောက်ပတ်သားလေး အိအိနနဲလေးများက သူ၏ လီးတန်
ကြီးကို ဖိကပ်ကာ ထိတေ့နေရသဖြင့် ခိုင်မင်းကျော်သည်
ကာမစိတ်များ ဟုန်းကန် ကြွ၍လာကာ ခဏတွင်းမှာပင်
သူ၏ လီးတန်ကြီးကို ပြန်၍ ဆွဲထုတ်ကာ လှီးတော့၏။

“ဇွတ်.. ဇွတ်..”

“အား.. အပလေး”

“ပလွတ်.. အပေ့”

“ဗွတ်.. ဗွတ်”

“အမလေး.. အီး.. တင်းတင်း”

ကာမဝိတ်များ တုန်းကနဲ့ ဆင်တူသွားခဲ့ရသော
ခိုင်မင်းကျော်က စ၍ လိုးပြီးဆိုတာတည်းက ခပ်သွက်သွက်
ပင်လိုးနေတော့ရာ ကျန်းစပ်၍ အောင့်သလိုမျိုးလေး ခံစား
နေရသော ကေသီမှာ သူမ၏ ဇောက်ခေါင်းလေး
အတွင်းပယ် ခိုင်မင်းကျော်၏ လီးတန်ကြီးက ဖိ၍သွင်းကာ
ခင်လာသောအခါတွင်ခံတာ့ သူမ၏ ဇောက်ခေါင်းအတွင်း
ကယ် ပို၍ ကျိန်းစပ်ကာ နာအောင့်ကာ သွားရခြင်းဖြင့်
အလိုးခံရင်းက ကေသီ၏ ကိုယ်လုံးလေးမှာ ကော့၍ကော့၍
ကက်သွားရင်း သူမ၏ အသားလေးများမှာ တဆတ်ဆတ်
ပင်တုန်၍ နေရ၏။

ခိုင်မင်းကျော်ကလဲ သူ၏သွေးသားများမှာ ဆူ
ပွလ်ကာ သောင်းကျန်းလာရပြီဖြစ်သောကြောင့်
ကေသီ၏အခြေကို သတ်မပူခိုင်တော့ဘဲ သူ၏ တတဲတဲဖြင့်
ဖန်ဖိ၍နေသော ဖာကျောလှသော လီးတန်ကြီးကို ကေ
သီ၏ ဇောက်ပတ်ထဲသို့ ခပ်သွက်သွက်ပင် ဖိ၍ ဖိ၍
လိုးပေးနေတော့၏။

“ဗွတ်.. ဗွတ်..”

“အမလေး..”

“ဗွတ်.. ပလွတ်..”

“အာ.. အင့်..”

“ပလွတ်.. ဗွတ်..”

“အား.. အင်း..”

ကေသီသည်လည်း သူမ၏ ဇောက်ပတ်ထဲသို့
ခိုင်မင်းကျော်၏ လီးတန်ကြီးက ဖိ၍ ဝင်လာတိုင်း
နာအောင့်၍ ကျန်းစပ်သွားနေရသော်လည်း ထိုဖိ၍ဖိ၍
သူမ၏ ဇောက်ပတ်အတွင်းသို့ ဝင်၍လာသော
လီးတန်ကြီးက သူမ၏ ဇောက်ပတ်အတွင်းသားလေး
များကို ဖိ၍ဖိ၍ ထိကာ ငှုပ်ရှားထကြွ၍ ယားနေရသော
သူမ၏ ဇောက်ပတ်အတွင်းသားလေးများမှာ ကျေနပ်ကာ
ဖြစ်နေသေးသဖြင့် ခိုင်မင်းကျော်ကို ကေသီသည် မတား
တော့ဘဲ သူ့စိတ်ထဲရှိ သလောက် သာ လိုးပါစေတော့ဟု
လွှတ်၍ ထားကာ ကေသီကတော့ သူမ၏ အောက်နှုတ်
ခမ်းလေးကို ကိုက်လျက် ဖန်တင်းကာ ကျိတ်ပိုက်၍
အလိုးခံနေရတော့၏။

ခိုင်မင်းကျော်ကလည်း လိုးရင်းလိုးရင်းဖြင့် သူ၏
ဧကမစိတ်များမှာ တစ်ထက်တစ် ဝိုဝိုပေါက်ကွဲကာ လာရ
သည့်အပြင် မချိမဆန်လေး ကျိတ်မှိတ်ကာ အလိုးခံနေသော
ကေသီ၏ မျက်နှာအမူအရာလေးကလဲ သူ၏ စိတ်ကို
ဖျင်းအာနဲ ဖျင်းကန်ပြစ်၍ လာစေရသဖြင့် ခိုင်မင်းကျော်သည်
သူ၏ ဆောင့်အားကို တိုး၍သာ ဆောင့်ရင်း လိုးလာ
တော့၏။

“ပြတ်.. ဖွတ်..”

“အ့.. အင်း..”

“ဖွတ်.. ပလွတ်”

“အင့်.. တင်း..”

“ပလွတ်.. ပြတ်..”

“အား.. အိ.. တင်း”

ခိုင်မင်းကျော်၏ လီးတန်ကြီးက-ကေသီ၏ စောက်
ပတ်ထဲသို့ ဖိ၍ ဆောင့်ကာလိုးလာသည်နှင့်အမျှ သူမ၏
စောက်ခေါင်းလေးအတွင်းမှ စောက်ပတ် အတွင်းသား
လေးများမှာ မာကျောလှသော လီးတန်ကြီးနှင့် ဖိ၍
ဆောင့်ရာ ထိတွေ့မိလျှက် အားရကျေနပ်သွားရကာ

အိဆိပ်သော အရသာလေးများ ထွက်ပေါ်ခံစား၍
လာရသော ကေသီ၏ စောက်ပတ်လေး အတွင်းမှ
စောက်ချည်လေးများသည်လည်း သွင်သွင်သာ ဖိပ်ထွက်နေ
ကြရတော့၏။

“ပလွတ်.. ပြတ်..”

“အင့်..”

“ပလွတ်.. ပြတ်..”

“အင့်..”

“ပြတ်.. ဖွတ်..”

“အား..”

“ဖွတ်.. ပလွတ်”

“အ့.. အ”

“အင်း.. တင်း.. တင်း.. အကို.. ရယ်”

“ပြတ်.. ပလွတ်..”

“အင့်..”

“ပလွတ်.. ဖွတ်..”

“အ..”

“ဖွတ်.. ပြတ်..”

ဒီဆီသို့သော အရသာလေးများ တွေ့၍လာရပြီ
ဖြစ်သော ကေသီသည် သူမ၏ ဖင်သားကြီးများကို ကြွကာ
ဖြောက်ကာဖြင့် သူမ၏ စောက်ပတ်လေးကို ကော့၍
ပေးရင်း အလိုးခံနေရတော့၏။

“ပလွတ်.. ဇွတ်..”

“ဇွတ်.. ဖြတ်..”

“အင်း.. ဟင်း..”

“ဖြတ်.. ဇွတ်..”

ခိုင်မင်းကျော်နှင့် ကေသီတို့နှစ်ယောက်ကို ချောင်း
ကည့်နေသော ဇေယျာဗိုး၏ ပုဆိုးတွင်းမှ လီးတန်ကြီး
ကတော့ တဆတ်ဆတ်ပင် ဖြစ်နေရတော့၏။

“ဇွတ်.. ဖြတ်”

“အင်း.. ဟင်း..”

“ပလွတ်.. ဇွတ်..”

“အ့..”

အရသာများတွေ့လာရပြီဖြစ်သော ခိုင်မင်းကျော်
ကလဲ သူ၏ လီးတန်ကြီးကို ကေသီ၏ စောက်ပတ်ထဲသို့
အားရပါးရပင်ဆောင်၍ လိုးလာတော့၏။

“ဇွတ်.. ပလွတ်..”

“အ့.. အင်း”

“ဖြတ်.. ဇွတ်..”

“အ့.. ကို.. ကိုရယ်.. အမလေး.. ဟင်း.. ဟ..

ဟင်း..”

“ပလွတ်.. ဖြတ်”

“ကေသီ.. ကောင်းလာပြီလား.. ဟင်”

“ဖြတ်.. ဇွတ်..”

“အင်း .. ကောင်း .. တယ် .. အကိုရယ် ..

ဟင်း.. ဟင်း..”

“ဇွတ်.. ပလွတ်”

“အကိုရော.. ဟင်..”

“ဖြတ်.. ပလွတ်..”

“သိပ်ကောင်းတာပဲ.. ကေသီလေးရယ်..”

“ပလွတ်.. ဖြတ်..”

“ချစ်.. ချစ်တယ်.. အကိုရယ်.. အ့.. အမလေး..

ဟင်း.. ဟင်း..”

“ဇွတ်.. ပလွတ်”

ခိုင်မင်းကျော်၏ ဆောင့်၍ လိုးပေးနေသော ဆောင့်အားကြောင့် အလိုးခံ၍နေသော ကေသီ၏ ဝတ်လစ်ဝလစ် ကိုယ်လုံးလေးမှာ တုန်ခါ၍နေရပြီး သူမ၏ ရင်ဘတ်ပေးမှ ဝင်းပွတ်၍နေသော နို့လေးနှစ်လုံးမှာ လည်းရှေ့တိုး နောက်ငင်ဖြင့် ဖြစ်ကာ တုန်ခါ၍ နေရ တော့၏။

“ဗွတ်.. ပြတ်..”

မကြာမှီမှာပင် ခိုင်မင်းကျော်၏ လက်နှစ်ဖက်က ကေသီ၏ နို့လေးနှစ်လုံးကို ဆွဲကိုင်ကာ ဖျစ်ညှစ်၍ ပေး လာပြီး နို့သီးခေါင်းလေးများကိုပါ သူ၏ လက်ညှိုးလက်မ တို့ဖြင့် ညှစ်ကာ ပွတ်ပေးနေရင်း အားရပါးရပင် ဆောင့် ၍ လိုးပေးနေတော့၏။

“ပြတ်.. ဗွတ်..”

အတန်ငယ်မျှ ကြာသွားသောအခါတွင် တော့ သူမ၏ စောက်ပတ်ကို ကော့၍ ကော့၍ အားပါးတရ အလိုးခံနေရသော ကေသီ၏ ကိုယ်လုံးလေးမှာ လှူးပျံ့၍ ဖြစ်လာရတော့၏။

“ဗွတ်.. ပြတ်..”

“အ့.. အ့.. လုပ်.. နာနာလုပ်စမ်းပါ.. အေ.. လေး.. လေး.. ဟင်း.. ဟင်း..”

မချီတင်ကဲလေးဖြစ်၍ လာရသော ကေသီကို တွေ့မြင်လိုက်ရသော ခိုင်မင်းကျော်မှာလည်း စိတ်မထိန်း ခိုင်အောင်ဖြစ်လာရတော့သဖြင့် အားကုန်ဆောင့်ကာ လိုးပေးလိုက်တော့၏။

“ဗွတ်.. ပြတ်..”

“အ.. အမလေး.. အား.. အင်း.. ချစ်.. ချစ်.. တယ်..”

“ကေ.. ကေသီလေး.. ဟင်း..”

ခိုင်မင်းကျော်နှင့် ကေသီတို့၏ ဝတ်လစ်ဝလစ် ကိုယ်လုံးနှစ်ခုတို့သည် တဆတ်ဆတ်တုန်ခါ၍ သွားရကာ ခိုင်မင်းကျော်က ကေသီ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို ငို၍ ဖက် လိုက်တော့၏။

လေယျာမျိုးလည်း နံရံအပေါက်လေးဆီမှ သူ၏ မျက်နှာလေးကိုစွာကာ လှည့်၍ အိမ်ဝဲပါမှ ဆင်းလာခဲ့ တော့၏။ ဝေယျာမျိုး၏ တဆတ်ဆတ်ဖြစ်၍နေသော လီး တန်ကြီးထိပ်တွင် အရည်လေးများမှာ စိုစိတ်၍ ထွက်နေ

ကြံတော့၏။

xxxxx

ဇေယျာမျိုးက အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ စက်ဘီးပေါ်
မှ ဆင်းကာ သူ၏ စက်ဘီးလေးကိုတွန်းပြီး သူ၏ခြံဝန်းထဲ
သို့ ဝင်လာခဲ့၏။ ဇေယျာမျိုးလှမ်းကြည့်လိုက်တော့
ဇေယျာမျိုးတို့နေသည့် ဘက်ခြမ်းတွင်ရှိသော အိမ်တံခါး
ပေါက်မှာ သေ့စုတ်၍ ထားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရပြီး
မြင့်မြင့်ဝင်းနေသည့် အိမ်ခန်းဆက် အိမ်ရှေ့တံခါးကတော့
သေ့မခတ်ထားဘဲ ခပ်တဟလေး ပွင့်၍နေသည်ကို တွေ့
လိုက်ရ၏။

အိမ်ရှေ့ညှော်ခန်းထဲတွင် မည်သူမျှ မရှိကြောင်း
တွေ့ရသည်နှင့် ဇေယျာမျိုးသည် အသာလေး သူ၏
ခြေထောက်လေးကို ဖွင့်လေးနင်းကာ အိမ်ရှေ့ညှော်ခန်းကို
ကျော်ဖြတ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ အတွင်းဖက်သို့ ဝင်သော
အပေါက်လေးနားရောက်လျှင် ဇေယျာမျိုး ဆေးသို့ ဆွဲကာ
သူ၏လက်ဖြင့် တကြည့်လိုက်၏။

အတွင်းခန်းထဲရှိ ကုတင်လေးထက်တွင်တော့
မြင့်မြင့်ဝင်းမှာ ပက်လက်ကလေး အိပ်ပျော်နေ၏။ မြင့်မြင့်

ဝင်း၏ ပေါင်နှစ်ချောင်းမှာ ခပ်ကားကားလေးဖြစ်လျှက်ရှိ
ပြီး သူမ၏ ပေါင်ရင်းခွဆုံတွင်တော့ သူမ၏ ထုတ်လေးမှာ
အောက်မှ အသားလေးနှင့် ကပ်၍ ခုံးခုံးဖောက်ဖောက်လေး
ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဇေယျာမျိုးသည် တံတွေး တစ်ချက်မျှချလိုက်ပြီး
အခန်းတွင်းဖက်သို့ ခြေဖွင့်နင်းကာ ဝင်လာခဲ့၏။ မြင့်မြင့်
ဝင်းအိပ်၍နေသော ကုတင်လေးဘေးသို့ ရောက်လျှင်
ဇေယျာမျိုးသည် အသာလေးရပ်ကာ ကုတင်ပေါ်သို့
အိပ်ပျော်၍နေသော မြင့်မြင့်ဝင်းကို သေချာစွာ ကြည့်
လိုက်၏။

မြင့်မြင့်ဝင်းသည် ကုတင်ပေါ်တွင် ပက်လက်က
လေး အိပ်ပျော်လျှက်ရှိပြီး သူမ၏ ခြေထောက်လေး
နှစ်ဖက်က ခပ်ကားကားလေးဖြစ်၍ နေကာ သူမ၏
ထုတ်အောက်နားစလေးမှာ ဂူမ၏ နူးဆစ်လေးနားထိ
လန်၍ တက်နေ၏။ ဝင်းဝါ၍ သွယ်ပြောင်းလှသော သူမ၏
ခြေသလုံးသားလေးများမှာ ရှုချင်စဖွယ် လေး ထွက်ပေါ်၍
နေ၏။

မှေးခင်းကာ ဝိုက်ထားသော သူမ၏ မျက်လုံး

လေးများရှိ မျက်တောင်ကော့ကြီးများမှာ ထူထဲ ကွေးညွတ်
စွာဖြင့် စွဲမက်စွယ်ရာဖြစ်၍နေ၏။

ဗူးဗူးလုံးလုံးလေး ကြွေ့ကြွေ့ရှိသော မြင့်မြင့်ဝင်း၏
နီထွေးစိုပြေလှသည့် နှုတ်ခမ်းလေးနှစ်လွှာမှာ ခပ်ဟဟလေး
ကွာဟနေကာ နမ်းလှည့်ပါတော့ဟု ချောမြူနေသယောင်
ဖြစ်နေ၏။

ထို့ပြင် စောစောကထဲက ခိုင်မင်းကျော်နှင့်
ကေသီတို့ကို ကြည့်ရင်း ဆူပွက်လာခဲ့ရသော သွေး
သားတို့သည် ယခု တကြိမ်တွင်တော့ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်
ထဲမှလွင့်ခင်ထွက်လုမတတ် ပေါက်ကွဲ၍ လာခဲ့ရချေပြီ
ဖြစ်၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာလည်း တိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်၍နေ၏။ အိမ်ကြီးတစ်လုံးထဲရှိ အခန်းလေးတစ်ခု
ထဲတွင် ဇေယျာမျိုးနှင့် မြင့်မြင့်ဝင်းတို့ နှစ်ယောက်ထဲရှိ၍
နေ၏။ ဇေယျာမျိုး၏ ဂျေ့နားတွင် ကပ်လျက်သားလေး
ရှိနေသော မြင့်မြင့်ဝင်းမှာလည်း ကုတင်လေးပေါ်တွင်
ပက်လက်လေးလှန်လျက် မက်မော့စွယ် ကောင်းလောက်
သော ဟိုယ်ဟန်လေးဖြင့် သူမ၏ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း

လေးများ တဝက်တပျက်ပေါ်ထွက်ကာ အိပ်မောကျ၍
နေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် မြင့်မြင့်ဝင်း၏ ကုတင်ခြေရင်းဖက်
တွင်စွင့်၍ ထားသော ပြူကင်းပေါက်လေးဆီမှ လေနု
အေးလေး တချက်သည် အခန်းတွင်းသို့ တိုက်ခတ်၍ ဝင်
ရောက်လာခဲ့တော့ရာ မြင့်မြင့်ဝင်း၏ ခြေဖျားလေးမှာသည်
ဦးခေါင်းလေးထိ တိုထိ ဖြတ်သန်းသွားခဲ့ပြီး မြင့်မြင့်ဝင်း၏
နဖူးဆံပင်ရှိ ဆံနွယ်လေးများမှာ ခပ်သွဲ့သွဲ့လေး လှုပ်ရမ်း
သွားခဲ့ရ၏။

ထိုဇကာမှာပင် အိပ်ပျော်နေသော မြင့်မြင့်ဝင်း၏
ကိုယ်လုံးလေးသည် ဘယ်ညာ လူးကာ လိုဓိကာ လေး
ဖြစ်သွားရပြီး သူမ၏ ပေါင်လေး နှစ်ချောင်းသည် ပို၍
ကားသွားခဲ့ရကာ ခါးတွင် ပြေကျနေသော ယဝတီလေးမှာ
လည်း လျော့ကျ၍ သွားရတော့၏။

ထိုအခိုက်အတန့်လေးမှာပင် လေရှူးတစ်ချက်က
ထောင့်တိုက်လိုက်သဖြင့် မြင့်မြင့်ဝင်း၏ ခြေရင်းဖက်ရှိ ပြူ
တင်းပေါက်ရှိ တံခါးရွက်တစ်ချပ်သည် ဂျိုင်းကနဲ ပြည်ကာ
ပိတ်သွားတော့၏။

“ဂျိုင်း” ကနဲ မြည်သွားရသောအသံနှင့် တဆက်
တည်းမှာပင် အိပ်ပျော်နေသော မြင့်မြင့်ဝင်း၏ မျက်လုံးလေး
များသည် ခြတ်ကနဲ ပွင့်၍ လာရတော့၏။

“ဟင်.. ကိုမျိုး”

သူမ၏ မျက်လုံးလေးများပွင့်၍ လာသည်နှင့်
မြင့်မြင့်ဝင်း ပထမဆုံးမြင်တွေ့လိုက်ရသည်ကတော့ ဝတ်
လစ်စလစ် ကိုယ်လုံးတီးဖြင့် ဇေယျာမျိုး ပြီးတော့ သူ၏
ပေါင်ရင်းခွဆုံမှ သူမရှိရာဇက်သို့ တန်း၍ ထောင်မတ်ကာ
တဆတ်ဆတ်ဖြစ်၍နေသော ဇေယျာမျိုး၏ လီးတန်ကြီး
တို့ကို တွေ့မြင်လိုက်သည့်ခဏမှာပင် မြင့်မြင့်ဝင်းသည်
တဒေန်မှင်သက်မိ၍ သွားရ၏။

မြင့်မြင့်ဝင်း၏ မျက်လုံးလေးများ ခြတ်ကနဲ ပွင့်၍
လာကာ ထိုမျက်လုံးလေးများကို သူ့ကိုဝှားစိုက် ထေးကြောင်
ကာ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဇေယျာမျိုးသည် ဘာမှမစဉ်းစား
တော့ဘဲ ကုတင်ပေါ်သို့ ခြတ်ကနဲ ဒူးထောက်ကာ
တက်လိုက်ပြီး သူ၏ မျက်နှာရှေ့တည့်တည့်တွင် ကပ်လျက်
ရှိနေသော မြင့်မြင့်ဝင်း၏ ခိုက်သားဝင်းဝင်းလေးပေါ်သို့ သူ၏
မျက်နှာကို ငုံ့ကာ ချလိုက်ရင်း လက်တဖက်က သူမ၏

ဆီးခုံအထက်နားဆီ လျှောကျနေသော ထဘီစလေးကို
သူမ၏ ပေါင်ဇက်သို့ ဆွဲ၍ ချလိုက်ပြီးသည်နှင့် ဇေယျာမျိုး
သည် သူ၏ မျက်နှာကို ဖြူဖွေးအိမောင်းကာ အမွှေးနက်
လေးများ တွန့်ခွေစာ ပေါက်၍ နေသောမြင့်မြင့်ဝင်း၏
စောက်ဖုတ်ကြီးပေါ်သို့ အပ်ကာ မှောက်ချလိုက်တော့၏။

ထိုအခါတွင်တော့ သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးမှာ ဆတ်
ကနဲတွန့်၍ သွားရသော မြင့်မြင့်ဝင်းသည် သတိဝင်
သွားကာ အလန့်တကြားဖြစ် သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို
လူးလဲ၍ အိပ်ယာပေါ်သို့ သူမ၏ တံတောင်ဆစ်လေးများ
ထောက်ကာ ကြီး၍ ထလိုက်၏။

ဇေယျာမျိုးကလည်း မြင့်မြင့်ဝင်း၏ကိုယ်လုံးလေး
လူးလဲ၍ ကြီးကာထလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက်ထဲမှာပင်
သူမ၏ စောက်ပတ် အကွဲကြောင်းထိပ်၍ စောက်ပတ်
နှုတ်ခမ်းသားလေးနှစ်ခု ဖေါင်းအိကာနေပြီး ထိုနှုတ်ခမ်း
သား နှစ်ခုကြားနေရာလေးတွင် တွင်းဝလေးသဖွယ်
ဖြစ်၍နေသော နေရာလေးကို သူမ၏ စောက်ပတ် နှုတ်
ခမ်းသားနှစ်ခုနှင့်အတူ အကွဲကြောင်းထိပ်၍ စောက်ဖုတ်
သားလေးတို့ကိုပါ သူ၏ ပါးစပ်ကိုတည့်၍ ငုံ့ကာ စုပ်ယူလိုက်

ပြီး တဆက်တည်းမှာပင် စောက်ပတ်အကွဲကြောင်းထိပ်
ချိုင့်လေးထဲသို့ သူ၏ လျှာကိုထိုးထည့်လိုက်တော့၏။

“အား.. တဲ့.. ကို.. မျိုး.. ဟင့်.. ကျွတ်.. ဟင်း”

မြင့်မြင့်ဝင်း၏ ကိုယ်လုံးလေးမှာ သိပ်ကနဲ တုန်၍
သွားပြေး သူမ၏ ခါးလေးလဲ ကော့၍ တက်သွားကာ
အိပ်ယာပေါ်သို့ ထောက်ထားသော သူမ၏ တံတောင်ဆစ်
လေးမှာလည်း ပြိုလဲကာ ကျသွားရင်း မြင့်မြင့်ဝင်း၏
ကိုယ်လုံးလေးသည် အိပ်ယာပေါ်တွင် ပက်လက်လေး
ပြန်၍ဖြစ်သွားရတော့၏။

ပြီးတော့ မြင့်မြင့်ဝင်း၏ ရင်ဘတ်လေးမှာ နိမ့်ချီ
မြင့်ချီဖြင့် မနဲပင် အသက်ရှူနေရ၏။

ဇေယျာမျိုးကလည်း မြင့်မြင့်ဝင်း၏ ကိုယ်လုံးလေး
မှာ အိပ်ယာပေါ်သို့ ပက်လက်လေးပြန်၍ ကျသွားပြီဆို
သည်နှင့် အားပါးတရလေးပင် သူမ၏ စောက်ပတ်ထိပ်
ကလေးကိုပင် ဆက်၍ ခုပ်ပေးထားပြီး သူ၏ လျှာဇာား
လေးကလည်း သူမ၏ စောက်ပတ် အကွဲကြောင်းထိပ်
နား၍ တွင်းဝလေးထဲသို့ ထိုးဝှေ့ပေးနေတော့ရာ မြင့်
မြင့်ဝင်းခမျာ သူမ၏ဖင်သားကြီးများကို လူးလိုက်

ဆိုမိလိုက်.. မြောက်လိုက် ကြွလိုက်ဖြင့် သူမ၏
ခါးလေးမှာလည်း မကြာခဏဆိုသလိုပင် ကော့၍ ကော့၍
တက်လာသေး၏။

မချီတင်ကဲဖြစ်ကာ ခံစားနေရသောမြင့်မြင့်ဝင်း
သည် ဇေယျာမျိုးကို ဘာမျှမပြောလိုတော့ပေ.. သူမ၏
ဗဟိုစခန်းကို သိမ်းပိုက်ခံလိုက်ရပြီး ဗဟိုစခန်းမှပင် သူမ
ကို ထိုးနှက်နေပြီဖြစ်သဖြင့်မြင့်မြင့်ဝင်း၏ ကိုယ်လုံး
လေးတစ်ခုလုံးသည် တဖြေးဖြေးနိုးချီ ပျော့စွေ၍ သွားရ
တော့၏။

မြင့်မြင့်ဝင်း၏ ကိုယ်လုံးလေးမှာ ငြိမ်သက်ကာ
ဖြစ်သွားရသည်နှင့် ဇေယျာမျိုးသည် သူ၏မျက်နှာလေးကို
ကြွလိုက်ကာ သူမ၏ အပွေးနက်လေးများ တွန့်ခွေစွာ
ပေါက်နေသော ထောက်ဖုတ်အုံကြီး တစ်ခုလုံးကို သူ၏
နှုတ်ခမ်းလေး နှစ်လွှာဖြင့် ဝိ၍ ဆွဲလိုက်၊ လျှာလေး ဖြင့်
ကလိလိုက်ဖြင့် လုပ်ပေးနေတော့ရာ မြင့်မြင့်ဝင်းခမျာ
မှာတော့ ခံစားရခက်စွာဖြင့် သူမ၏ နှုတ်ခမ်းဇာားလေးမှာ
တဆုတ်ဆုတ်တုန်၍ လာရတော့၏။

သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေး တစ်ခုလုံးကသာ ပျော့စွေ

၍ သွားခဲ့ရသော်လည်း သူမ၏ စောက်ဖုတ်ကြီးကတော့ တပြေးပြေး အားနှင့် ယန်ဖြင့် တင်းယဖေါင်းကား၍ လာရ တော့သည်။

ဇေယျာမျိုးကလဲ သူမ၏ စောက်ဖုတ်ကြီး တစ်ခု လုံးကို နှုတ်ခမ်းလေးဖြင့် နမ်း၍ နေရင်းက သူ၏ လက် တစ်ဖက်ဖြင့် မြင့်မြင့်ဝင်း၏ ထဘီလေးကို ဆက်၍ ဆွဲချွတ်နေတော့ရာ မကြာမီမှာပင် သူမ၏ ထဘီလေးမှာ ကွင်းလုံးကျွတ်၍ ထွက်သွားခဲ့ပြီး ပြုစုပေးဝင်ပါသောမြင့် မြင့်ဝင်း၏ ကိုယ်လုံးအောက်ပိုင်းလေးမှာ ထွက်ပေါ်၍ လာရတော့၏။

အခြေအနေအားလုံး ငြိမ်သက်ကာ စိတ်ချသွားရ ပြီဆိုသည်နှင့် ဇေယျာမျိုးသည် သူ၏ မျက်နှာကို ကြွရင်း သူ၏ခါးကိုလည်း ဖန်လိုက်ကာ ကြိုး၍ ထလိုက်ပြီး မြင့် မြင့်ဝင်း၏ ဘေးမှထိုင်လျက်က သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးပေါ် သို့ သူ၏ ကိုယ်လုံးကြီးကို မောက်၍ ချကာ မြင့်မြင့်ဝင်း ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို ဖက်လိုက်၏။ ပြီးတော့ သူမ၏ ပါးပြင်ခွံခွံလေး နှစ်ဖက်ကို နမ်းလိုက်၏။

“မမ... စိတ်ဆိုးနေလား... ဟင်”

“သိဘူး... သွား... လူဆိုးလေး”

မျက်လုံးလေးနှစ်လုံးမှိတ်ထားလျက်က မြင့်မြင့် ဝင်းသည် နှုတ်ခမ်းလေးများ စုကာပြောလိုက်သည်နှင့် သူမ၏ ခပ်စုစုလေးဖြစ်နေသော နှုတ်ခမ်းလေးများပေါ်သို့ ဇေယျာမျိုး၏ နှုတ်ခမ်းများက ဖိကပ်ကာ စုပ်နမ်းလိုက် တော့ရာ မြင့်မြင့်ဝင်း၏ မျက်နှာလေးမှာ မော့၍ တက်သွားရပြီး သူမ၏ လက်လေးနှစ်ဖက်က ဆတ်ကနဲ ပင် ဇေယျာမျိုး၏ ကိုယ်လုံးကြီးကို ဖက်တွယ်၍ လာရ တော့၏။

ပြီးတော့ ပူရွေး၍ နေသော သူမ၏ နှုတ်ခမ်း လေးများက ဇေယျာမျိုး၏ နှုတ်ခမ်းလေးများကို ခပ်ပြင်း ပြင်းလေးပြန်၍ စုပ်နမ်းလာတော့၏။

မြင့်မြင့်ဝင်း၏ နှုတ်ခမ်းလေးများကို စုပ်နမ်း၍ ပေးနေသော ဇေယျာမျိုး၏ လက်တဖက်က သူမ၏ ရင်ဘတ်ရှေ့သို့ရောက်၍ လာခဲ့ပြီး နှိပ်စေ့လေးနှစ်လုံး ပြုတ်ထွက်နေသော တစ်ထပ်တည်းပတ်ထားသည့် မြင့် မြင့်ဝင်း အင်းကျိုလေးတွင် ကျန်နေသော နှိပ်စေ့လေး များကို ဆွဲ၍ ပြုတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းထောင်၍ ထလိုက်ကာ သူမ၏ အင်းကျိုလေးကို ဆွဲ၍ ချွတ်လိုက်တော့ရာ မြင့်

မြင့်ဝင်းကလဲ အလိုက်သင့်လေး နေပေးလိုက်သဖြင့် သူမ၏ အင်းကျိုလေးမှာ ကျွတ်ထွက်သွားကာ မြင့်မြင့်ဝင်း၏ ကိုယ်လုံးလေးမှာ ဝတ်လစ်စလစ်လေး ဖြစ်သွားတော့၏။

ထိုအခါတွင်မှ ဇေယျာမျိုးသည် မြင့်မြင့်ဝင်း၏ ရင်ဘတ်လေးဆီမှ ဆုပြီးကာ ဝင်းပွတ်၍ နေသော နို့လေး နှစ်လုံးကို တစ်မက်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်ရင်း သူ၏ မျက်နှာကို ဝှံ့၍ သူမ၏ နို့လေးများကို ဘယ်ပြန်သာပြန် ဝှံ့၍ ပေးနေတော့၏။

တဖြေးဖြေး ကာမစိတ်များ တက်၍လာခဲ့ပြီဖြစ်သော မြင့်မြင့်ဝင်းကလည်း သူမ၏ လက်လေးနှစ်ဖက်က သူမ၏ နို့လေးများကို ဝှံ့၍ ပေးနေသော ဇေယျာမျိုး၏ ကျောပြင်လေးကို ဖက်ကာ သူမ၏ လက်ဖဝါးနုနုလေး ဖြင့်ပွတ်၍ ပေးနေသလို ဇေယျာမျိုးကလည်း မြင့်မြင့်ဝင်း၏ စောက်ပတ်လေးဆီသို့ သူ၏ လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းလိုက်ပြီး သူမ၏ စောက်ပတ် အကွဲကြောင်းလေးကို စမ်းကာ စမ်းကာဖြင့် လှုပ်ကာ သူ၏ လက်ညှိုးလေးဖြင့် မြင့်မြင့်ဝင်း၏ စောက်ပတ်ထဲသို့ တိုး၍ ထည့်လိုက်သောအခါ တွင်တော့ မြင့်မြင့်ဝင်း၏ ခါးလေးမှာ ကော့၍ တက်သွားရတော့၏။

မကြာမှီ အချိန်မှာပင် မြင့်မြင့်ဝင်း၏ စောက်ပတ်ထဲမှ စောက်ရည်များသည် ဝှံ့၍ ထွက်လာကပြီး သူမ၏ စောက်ပတ်ကြီးမှာလည်း အဆမတန် ပေါင်းကား၍ တင်းမာလာရပြီး မြင့်မြင့်ဝင်း၏ ပေါင်ဖြူဖြူလေးနှစ်ဖက်မှာ လည်းစုလိုက် ကားလိုက်ဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာရတော့၏။

ဇေယျာမျိုးသည် မြင့်မြင့်ဝင်း၏ စောက်ပတ်ထဲမှ သူ၏ လက်ညှိုးကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးသည်နှင့် သူ၏ မျက်နှာကိုလည်း မြင့်မြင့်ဝင်း၏ ရင်ဘတ်လေးပေါ်မျှ စွာကာ ကြွလိုက်ရင်း ထထိုင်လိုက်၏။

ပြီးတော့ မြင့်မြင့်ဝင်း၏ ခြေထောက်လေးများကို နှူးထောင် ပေါင်ကားပေးလိုက်၏။ သူမ၏ ပေါင်နှစ်လုံးကြားတွင် ဇေယျာမျိုးသည် ဝင်၍ နှူးထောက်ကာ ထိုင်လိုက်ကာ ထောင်မတ်ပြီး တဆတ်ဆတ် ဖြစ်နေသော သူ၏ လီးတန်ကြီးထိပ်ကို သူမ၏ စောက်ပတ်ဝလေးတွင် တွေ့ကာ ဖိသွင်းလိုက်တော့၏။

“ဗျစ်.. ဗျစ်.. ဗျစ်..”

“အင့်.. အ.. ဝ.. လေး.. အား.. ကျွတ်.. ကျွတ်”

မြင့်မြင့်ဝင်း၏ ခါးလေးမှာ ကော့၍ တက်သွားရပြီး သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးမှာ တဆတ်ဆတ် တုန်၍ သွားရ

တော့၏။

“ဗျစ်.. ဗျစ်.. ဗွတ်..”

“အမလေး.. အား.. သေပါပြီ.. မောင်.. လေး..

ရယ်..”

ကံမစိတ်များ ပြင်းပြလျက်ရှိသော ဇေယျာမျိုးသည် သူ၏ မာကျောလှသော လီးတန်ကြီးကို သူမ၏ စောက်ပတ်လေးထဲသို့ အရှိန်ဖြင့် ထိုးသွင်းလိုက်ပြီး လီးတန်ကြီးက မြင့်မြင့်ဝင်း၏ စောက်ပတ်ထဲသို့ တစ်ဆုံးဝင်၍ သွားသည်နှင့် သူမ၏ စောက်ပတ်လေး၏ အတွေ့ကြောင့် စိတ်မထိန်းနိုင်ဖြစ်ကာ ဇေယျာမျိုးသည် သူ၏ လီးတန်ကြီးကို ချက်ချင်းပင် ပြန်၍နှုတ်ကာ လှီးတော့၏။

“ပလွတ်.. ဗွတ်..”

“ဗွတ်.. ဗွတ်..”

“ပလွတ်.. ဗွတ်..”

“အင်း.. ဟင့်.. အမလေး.. မောင်လေး.. ရယ်..

ဆောင့်.. ဆောင့်.. ထည့်လိုက်စမ်းပါကွယ်.. အ.. ဟ..

အား..”

ပြီးပါပြီ